

Nguyễn Xuân Ba – Lớp 12/1

NHÀNG HỒ

Đầu hồ, mặt trời đã lên cao thì khi còn sáng sớm, đã xuống sâu trong những hàng cây vàng. Những hàng cây và những mặt nước và cây. Những hàng cây và những mặt nước, xe qua hàng lá, chầm chầm xuống cánh phượng đỏ thắm trong hồ, hòa vào những giọt sương mai, nhuộm màu cánh kiểng.

Tôi có một sở thích kỳ lạ, ngắm nhìn. Bầu trời xanh biếc với những đám mây trắng mang lại trong lòng tôi những cảm xúc khó tả. Tôi ngồi trên thảm trải cỏ hoa lá, để những giọt nắng vào mắt, nóng ran cảm giác tôi trông thật thích.

- Trả sách cho Hiên ! Hay làm! Mai một có sách hay cho tui mượn nghe! Nhà trao mượn sách cho tôi.

- Mai một có học chung nhà đâu mà cho mượn!

- Nhà, cụ thể cặp rồi!

Nhà làm gì, ngắm nhìn tôi, để mắt lên đón những tia nắng theo dõi bạn kỳ lạ của tôi.

- Tình yêu là thật, Hiên nhé?

- Sao nhà, làm suy nghĩ gì à?

- À không. Tui chỉ mượn cho chàng trai trong mượn sách. Sao cụ để những người theo dõi mãi một người mà đánh ròi cụ tui trả trả gì?

Tôi thôi dài, không đáp.

- Tui thấy Hiên giống chàng trai yêu quá!

Giới thiệu, tôi ngạc nhiên. Em nói về mình:

- Hiện có thích một người nào chưa?

Tôi đã thích ai chưa? Có lẽ chưa và cũng có lẽ rồi. Hình ảnh đó chắc là những xúc cảm đầu tiên. Chẳng hạn tôi thích ai. Tôi biết tôi thích Nhã có đúng không?

Thanh Nhã là cô bạn thiêu u tôi thích nhất, người mang niềm vui cho tôi những xao xuyến, và hồn nhiên thật. Nhã có khuôn mặt thanh mảnh, đôi mắt to, đen và trong veo, tóc ngang vai, dày và mềm. Em hay cười, trong veo như mắt em cười. Nhã rất xinh. Luôn luôn trong mắt tôi, em thanh tú trong tà áo dài, như nhàn, ngọt ngào như tia nắng sáng đầu hè, cao vút trên bầu trời xanh thẳm, không hề vẩn. Một hôm nào, ánh nắng đã va vào tim tôi?

“Em mang niềm vui và hình ảnh là niềm vui

Cháy sâu trong lòng và rồi cháy trong tôi”

- Hiện, sao bạn nhận thấy? Vào dịp thôi, người đánh rồi!

Nhã và tôi cùng vui, cùng học, cùng sống trong thời thanh xuân. Tôi thích em, em không biết. Em vẫn hồn nhiên, vô tư vui bao nhiêu. Còn tôi, luôn có gì đó trái tim mình đứng sau sự vô tâm, lạnh tránh. Tôi thích ngắm em từ xa, dù là từ phía sau. Tôi vui mừng khi được em trò chuyện, rồi vui buồn khi em vui đi cùng đám bạn, biết tôi mặt mình cô đơn trong ... học. Tôi thích em khi thấy em nói cười cùng lũ con trai, rồi thấy người giở đồ vào những quai đựng xuồng bàn. Đau buồn cả năm tay và đau cả đầu đó trong lòng người. Tôi thích ngắm em cười và cũng sợ em khóc. Những đứa trẻ thích kem ngọt và sợ thu hoạch được, tôi sợ những giọt nước mắt rơi hồn bạn tôi đi đâu. Chúng làm tôi mềm lòng, đau đớn và đau đớn. Những lúc này, tôi luôn cố xuýt xoa xin lỗi em, đừng mặt em không còn hoe đỏ. Tình yêu sao lại kỳ lạ quá. Tôi khi này và mãi sau này vẫn không thể nào lý giải được.

- Hiên ơi, cho tui biết có chuyện gì của Hiên đi!

- Bác sĩ.

- Vậy Hiên đến thi Y học?

- Ờ, nguyên nhân được đưa của tui là Đột biến Y của Hu. Hy vọng là sẽ được!

- Chúc chọn rồi. Hiên giỏi thế cơ mà! Hiên chắc có được thi khoa thôi, Hiên nhé!

Mắt em sáng lên, hướng cái nhìn đầy khám phá về phía tôi. Trong khoảnh khắc ấy, mũi tôi cao lên và vai tôi rung ra vài tiếng.

- Nhã sẽ làm cô giáo!

Em quay quýt, môi mím chặt, đôi mắt long lanh nhìn về xa xăm. Tôi thấy trong đôi mắt ấy, em hiện lên trên bức giêng, trong tà áo dài, chắc em hạnh phúc lắm. Tự nhiên tôi cười.

- Nhã mặc áo dài xinh lắm!

Nó ngớ ngác: - Hiên nói tui gì cơ?

- À thì, tui biết Nhã làm cô giáo tuy nhiên. Rồi có định thêm ông thầy nào đó làm chồng không?

- Tui không lấy chồng thầy giáo đâu, hờ!

- Sao quí quý tui thế?

- Thì Hiền nghĩ đi, hai vợ chồng đều là giáo viên, rồi khai giảng ai đưa con đến trường, đúng hông?

Tôi cười vì suy nghĩ già dặn đầy tính trêu con của em...

- Lo xa!

- Thì Hiền có thích lấy vợ là giáo viên không?

Tôi đứng mắt, hai tai nóng ran, đều thoáng nghĩ về hình ảnh trên bìa tạp chí của Nhã.

- Nhã nói gì....Ha, mà a rồi! Vô lập mau!

Tôi đứng dậy, cố tránh đôi mắt của Nhã. Em chờ thôi dài, tiếng thở nhè nhẹ trong âm điệu của con mèo.

Mà kéo dài, ngừng trứ, đầy ngừng ra xa, khuất sau những đám mây xám xịt. Tôi không thích mèo. Hết mèo rồi vì xu hướng đi, và tan khi tôi mở mắt ngừng đến những mong manh, vô vọng, như chính bản thân mình. Tôi luôn là kẻ nhút nhát, chán chường. Đi về Nhã, tôi chỉ biết lặng lẽ đứng chờ. Tôi đi chỉ trong vô vọng, thụt thụt. Tình cảm của tôi cứ lên xuống, như không khí thổi phồng quí bóng bay, tôi sợ mình sợ vợ tan mắt. Tôi luôn dành cho Nhã một sự trân trọng, yêu thương ngừng đến day dứt. Những cũng chỉ có vậy, không gì hơn. Tôi không muốn Nhã biết

tình cảm của mình. Tôi sợ tình cảm ấy sẽ ràng buộc Nhã vào sợi dây mà em không muốn. Tôi hiểu cảm giác con chim non bắt nhốt trong lồng sắt, bắt ríi cò bắt u trói. Thế lồng sắt ấy, tôi không muốn gắn vào cuộc đời em. Em là tia nắng rực rỡ, còn tôi chỉ là gì ngoài giọt sương trên cuống lá. Nắng lên, sương cũng tan mất.

Mà vẫn ríi hoài không dứt. Trong cảm nhận ấy, Liêm xuất hiện như tia sét cắt qua đời Nhã và của nát trái tim tôi.

Liêm học lập bên, đời trai, thông minh và tài năng. Nó hát hay, nhậy giói, thắm chí ăn nói có duyên khiến ai cũng mê tít. Vì vậy mà vẽ tranh vài tháng, ai cũng biết đến cái tên Liêm, Liêm “đào hoa”. Nhà nó thành phố mới chuyển về, được tiếp xúc khá giỏi. Nó xuất hiện trong lớp tôi, vẽ hoa và quà, như con ong mất đi tìm nhụy. Lớp tôi nhieu nhụy, lớp học vẽ, lớp học c. Như ng đầu đời thay, đích đến của Liêm đứng ở góc phòng, nơi bàn Nhã. Đám đông kéo tới, reo hò, hào hứng nhìn sự kiện có mất không hai. Tôi choàng dậy, lòng ngổ ngáo trong cơn nh tưng bừng. Liêm nói gì với Nhã, tôi nghe không rõ. Bởi tiếng mà a, tiếng reo hò hay bởi chính con tim tôi đang thoi thóp? Tôi cố cười, vẽ tay rập theo sự phẫn khích của căn phòng. Ríi lòng tôi bắt đầu ra khỏi lớp, đến ngói trên bậc thềm như mới khi, như ng nắng đã tắt và Nhã cũng không còn bên tôi. Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi như đã cháy ríi.

“Nắng em. Lòng tôi

Thieu đời. Cháy ríi”

Ra với tôi chen chúc đứng chờ mà a tan. Mất không khí ngút ngút và lãnh ló. Đu tôi ríi bởi và tìm tôi như thút lú, tung cón. Tôi không giận, không trách ai cả. Lòng tôi chôn vùi đau đời. Ngày có nắng, tôi không giận, giận mà a ríi, tôi biết trách ai đây? Giá như Liêm là mất tên xa, mất kết quả đời trong đời tôi và Nhã là đứa con gái xa xí, ngu ngốc thì chắc lòng tôi sẽ phẫn nào đến đâu. Như ng biết làm sao, Liêm là mất chàng trai tốt, hơn tôi cả ngàn phần. Còn Nhã? Ngu ngốc. Ngu ngốc. Chắc mình tôi gieo nên như ng hy vọng đời ríi thì mình đau khổ. Ấu cũng chắc là do chính mình thôi.

- Hiên, mày biết tin gì chưa, con Nhã....

Thơ ng Nhân ở đâu lao tôi.

- Biết rồi! – Tôi thơ dài.

- Biết gì mà biết, tao thấy lúc này mây chãy ra ngoài mà. Nhìn mặt mây kia, đau với chãy khãy!

- Chãy sao, thơ ng này!

- Con Nhã không nhận quà của thơ ng Liêm, nó không chãy u.

- Cái gì? Sao tao không biết?

- Đó, vãy mà biết rồi. Con Nhã chãy cuỡi đũa cãm n, nó biết nó thích mặt ngỡi tên Ngỡi n. Mà quái lý, cãy trãy ng này tao có biết thơ ng nào tên Ngỡi n đâu. Lũ lũng!

Tôi giết mình, bàng hoàng nhãy có luãy ng đũa chãy qua ngỡi i. Tôi vãy lý c trong cãy p, lũi ra cuỡi n sách mà tôi cho Nhã m히려 n. “Mãy c biãy c”. Tôi lũi t vãy i. Giãy a nhãy ng trang sách đã ngãy màu, tay tôi đãy ng lý i tãy i mãy t trang đãy c gãy p c히려 n th히려 n. Trong sách lý y, mãy t tôi đãy ng lý i n히려 i nhãy ng dòng chãy đãy c gãy ch đãy đ히려 i chẵn:

“Có mãy t mãy t trãy i

Trong ng히려 c em

Mãy i ngày

Em mới đi mai lên

Lòng anh buồn y

Từng ng từng ng

Không phải hoa qu

Và n hững đ

Là i n n a, tìm tôi nh ch t l ng. Đi u ngu ng c h n c đ n ph ng là đ n ph ng l n nhau. Ngu ng c, tôi r a s mình b ng nh ng t ng x u xa nh t. Sao tôi không nh n ra tình c m c a Nhã? Chính thái đ th đ n đ n đ n, chính cái v b c mà tôi t o ra đã khi n tôi đánh m t Nhã, đánh m t đi ánh n ng đ i mình.

Không, tôi là Hiên, không phải là Ng n. Tôi mu n nói h t t c lòng mình, m t l n và mãi mãi. Tôi lao đi trong c n m a, c tìm em sau c n m a n ng h t.

- Hiên!

- Tôi không th y Nhã, nh ng em l i nhìn th y tôi. Em đ a ô che đ u tôi, đôi m t v n còn hoe hoe đ . Tôi th h n h n, đ nh th t lên thì em đ a tay lên che mi ng tôi. Nh ng ngón tay m áp đ t lên khuôn m t t đ m c a tôi, em kh h i:

- Hiên đ c cu n sách r i à?

Tôi khẽ gật đầu. Nhà mẹ m còi, đứa ánh mắt trong trẻo nhìn tôi:

- Này, này Nhà bạn việc không thể đứa con đến trường ngày khai giảng. Hiền có buồn không khi làm đứa u y mắt mình?

Tôi chỉ mỉm cười cho suy nghĩ trôi con của Nhà. Nhìn ng tróc ánh mắt của em, tôi mím chặt môi. Nụ cười “c” mắt cái, như nụ cười trôi thò ngu ngốc trong lòng mình, tôi nắm lấy tay em:

- Hiền sẽ hạnh phúc lắm khi đứa con mình đến trường, không chỉ ngày khai giảng đâu....

Mà đến tan, không khí trong lành hơn sau khi được gặt sạch. Sau những đám mây đã vụt khuất nơi, mắt tôi ỉa ra, tựa những giọt ngà, thanh tú. Những đóa chồi trên hàng cây, rủ nhau xen qua kẽ lá. Trong sự yên, có một tiếng nào đã đưa xuống nơi đây, len vào con tim tôi 18 của tôi.

Thật ngọt ngào!